

Szószerk – Úrasztala – Szerterások

LŐRINCZI KÁROLY

• ISTEN LEGNAGYOBB AJÁNDÉKA: JÉZUS

Jn 3,16-17

Testvéreim, ünneplő gyülekezet. Karácsonyt ünnepelünk. Karácsony - a kis gyermek is tudja - Jézus születésének ünnepe. A keresztények kétmilliórdos serege ezen az ünnepen hálaadással gondol Istenre, aki adta a világnak a názareti prófétát.

Mindenünket Istennek köszönhetjük. Ő minden nap ezernyi áldással áld meg minket. Minden áldása drága ajándék a mi számunkra, és egyben nyilvánvaló bizonyosága annak, hogy Ő szeret minket. János apostol szerint Istennek irántunk való szeretete akkor volt a legnagyobb, amikor Jézust adta nekünk. Isten ezt a karácsonyi ajándékot kivétel nélkül mindenkinek adta. Adta, és adja minden karácsonyban nemcsak a gazdagoknak és boldogoknak, de adja a szegényeknek, a koldusoknak is, és adja - talán a leginkább adja - az elhagyatottaknak, a magukra maradtaknak, árváknak és özvegyeknek. Adja pedig azért a leginkább a szegényeknek és magukra maradtaknak, mert nekik nem jut más ajándék, akik - éppen ezért - karácsony ajándékát, Istennek áldását és szeretetét egyedül a megszületett Jézuskában látják. Végeredményben ezeké az igazi karácsonyi öröm. Ők annak örülnek, aminek karácsonyban örülni kell. Ezen örömüket nem homályosítja el a karácsonyfa csillogása, az ajándék gazdasága.

A karácsonyi ajándékozás forrása maga Isten. Ő az első ajándékozó. Az Ő szeretete ajándékozta Jézust. Ezt az ajándékozást tovább folytatják a pásztorok, s a napkeleti királyok, kik mindennapi betevő falattal, s anyagi javakkal halmozzák el a megszületett kis gyermeket, s az ő szüleit. Később a felnövekedett gyermek nem marad hálátlan. Az ajándékozás láncolata nem akad el nála. Egész élete ajándék a korabeli, s a minden idők embere számára. Egész életét, de különösen életének utolsó három esztendejét arra fordítja, hogy tanításával és példaadásával az emberiség holdgítójává, üdvözítőjévé váljék, hogy az őt követők élete emberhez méltó és Istennek tetsző legyen. Isten után éppen ő a legnagyobb adakozó, ajándékozó. A korabeli emberek, úgy látszik, más ajándékot - nem a szeretet és jóság ajándékát - várták tőle. Nem kellett nekik szeretet. Könél keményebb szívük inkább testét, vérét követelte. És Jézus azt is odaadta. Előbb csak jelképesen, mikor így szólott, kenyeret, majd borral tele poharat nyújtva tanítványai felé: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik. Igyatok ebből mindnyájan, ez az én vérem, mely tiérettetek kiontatik.”

Előbb szíve, lelke, egész élete minden gyümölcsét adta a világnak, majd odaadta testét és véré - életét.

A későbbi emberi világ szerette volna, és szeretné mind a mai napig jóvátenni Jézus keresztfeszítőinek, az ősöknek bűnét. Ezért váltak előbb kevesen, majd mind többen és többen cristianusokká - krisztuskövetőkké, Jézus tanítványává. Az igyekezetben sokan odáig mentek, hogy Isten ajándékát, Isten legjobb fiát szintén Istenné tették, s Istenként imádják. Pedig félreérthetetlenül jelenti ki Jézus többször is, hogy őt nem imádni, hanem követni kell. Egyik legszebb tanítása e téren, amikor így szól: „Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Szeretetet és nem imádatot kér az ő követőitől.

Testvéreim. Karácsony, annyi minden mellett, a szeretet ünnepe is. Az emberi szeretet karácsonykor az ajándékozásban is megnyilvánul. Megajándékozzuk egymást, elsősorban az ők gyermekeiket. Úgy tekintve rájuk, tudatosan vagy öntudatlanul, mintha ők volnának a megszületett betlehemi gyermek. A szeretet munkája, az ajándékozás nem maradhat a családon belül csupán, és időben sem korlátozódhatik csupán karácsonyra. „Szegények mindenkor lesznek veletek”, mondta nagyon igazán Jézus. Ma is vannak, voltak és lesznek mindig. Ha jól meggondoljuk, csaknem minden ember szegény. Vannak, kik anyagilag, vannak kik testben, és vannak kik lélekben szegények. Ezek mindannyian ajándéokra várnak. Az anyagiakban szegény kenyeret és meleg ruhát vár. A testben szegény - a beteg - gyógyulást vár. A lélekben szegény, a boldogtalan, kinek bánat és könnyhullatás éjjele és nappala - boldogságra vágyik. Nem tudom, van-e egyetlen ember is, aki minden vonatkozásban gazdag volna. Aki így szólhatna: van bőven kenyerem, ruhám, kényelmem, meleg lakásom, egészségem s lelki boldogságom. Ebből nyilván következik, hogy minden ember ajándékot vár valakitől, bárkitől. Karácsonykor és mindenkor. De, ha mindenki koldus, ki segíthet a kolduson? Shakespeare mondja: „Senki se annyira koldus, hogy ne legyen szeretetből egy kis feleslege.” Ha szeretet van, van minden. A szeretet a legdrágább kincs. A szeretet a legdrágább ajándék, mivel megajándékozhatjuk egymást.

Isten szeretete Jézust adta a világnak. Jézus továbbadta Isten szeretetét az embereknek - nekünk. Ajándékozzunk ebből a szeretetből mindenkinek - karácsonykor és mindenkor. Ámen.

FÉLELEMÚZÓ-ÖRÖMHOZÓ ANGYAL*

Lk 2,10-11

A karácsonyi nagy örömet, Jézus megszületésének örömhírét - Lukács evangéliuma szerint - az Úr angyala adta tudtul a megijedt pásztoroknak: „ne féljeteK, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, az Úr Krisztus, a Dávid városában”. Azóta e nagy örömnépe, a karácsony „elképzzelhetetlen” angyal nélkül. Mennyből az angyal, eljött hozzátok - éneklük ártatlan, tisztaszívú gyermekek ma is, abban a boldog bizonyosságban, hogy a ragyogó karácsonyfát, minden édességével, ajándékával, mennybéli angyal hozza nekik, s mily nagy öröm tölti el hevesen dobogó gyermekszívüket.

Valahogy így voltunk mi is a gondtalan, örömteli gyermekkor ölné, s ha tova is tűnt az a boldog idő, nagy örömet feledni nem lehet soha. Sőt, ha van bennünk ma is gyermeki ártatlanság, tisztaság, őszinteség, akkor karácsony közeledtével felnőtT fejjel is önfeledten ismételtetjük az ének szavait: Ó, de tiszta angyalszárnyak, / a gyermekek visszavárnak, / akkor is, ha öregednek már....Milyen jó ma is gyermekeinkkel együtt, gyermekként várni az angyalt, s milyen nagy hibát követ el az, aki ezt az ártatlan, tiszta angyalhitet durva kézzel, meggondolatlanul összetöri, fájó sebet ejtve ezáltal örvendező gyermeki lelkekben, szíveken.

Ezt az ártatlan angyalhitet próbálták lerombolni egy nyolc éves kislány lelkében is, száz évvel ezelőtT, saját barátnője. Mire ő levelet írt egy New-York-i lapnak, s levelében barátnőre panaszkodva, akik azt állították: nincs angyal, megkérdezte a szerkesztőt: Mi az igazság? Van-e, létezik-e angyal? A szerkesztő nehéz feladatot kapott, de a kérdésre gyönyörűen válaszolt, mely válasz azóta világhírűvé lett. Többek között ezeket írta: „Virginia - így hívták a kislányt -, barátnőidnek nincs igaza. Ők valami lelki bajban szenvednek, amely, ha most nem is, később fájdalommal jár. Ezt a bajt mi, felnőtTnek, mindenáron kételkedniakarásnak, hitetlenségnek, érdesszívűségnek szoktuk nevezni. A te barátnőid, és azok, akik velük ezekről beszélnek azt hiszik: úgy okos, ha csak azt tartják valósnak, amit saját szemükkel láthatnak, saját kezükkel megfoghatnak - és nem tudják, nem érzik, hogy ez mennyire kevés. /.../ Igen, Virginia, létezik angyal! Olyan biztosan, mint ahogy van emberi melegség és boldogság, mint ahogy van szeretet és jóság, amit szemünkkel nem láthatunk, kezünkkel meg nem foghatunk. De érzed, hogy van, mert szépséget, örömet hoz életedbe. Milyen szomorú lenne ez a világ, kicsi Virginia, angyalok nélkül! Milyen szomorú lenne, ha a gyermekek nem kapnának ajándékot, ha nem lennének tündérmesék, ha nem

* Az E. K. Tanács által meghirdetett beszédpályázat díjnyertes beszéde